

Arbejderbevægelsen
Bibliotek og Arkiv

NORDEN

MELLEM SUPERMAGTERNE

STYRK KAMPEN MOD DEN
MODERNE REVISIONISME!

Særnummer af Kommunistisk Tidsskrift. Teoretisk tids-
skrift for Kommunistisk Forbund Marxister-Leninister.

INDHOLD: DOKUMENTER FRA DE NORDISKE
MARXISTER-LENINISTERS FØRSTE FÆLLESMØDE

NORDEN MELLEM SUPERMAGTERNE

I januar 1975 afholdt de nordiske marxistisk-leninistiske partier og organisationer deres første fællesmøde.

På mødet vedtoges to udtalelser:

- den ene understreger, at de to imperialistiske supermagter stræber efter verdensherredømmet. Også de nordiske lande er ofre for supermagternes stræben efter overherredømme.

Derfor må de nordiske landes folk mobiliseres til kamp mod USA- og Sovjetimperialismen.

- Den anden understreger nødvendigheden af kampen mod den moderne revisionisme som et uadskilleligt led i kampen for at styrke og udvikle den revolutionære marxistisk-leninistiske linie for arbejderklassens kamp.

Arbejderbevægelsens Bibliotek og Arkiv

3260896104

**SÆRNUMMER AF KOMMUNISTISK TIDSSKRIFT
TEORETISK TIDSSKRIFT FOR KOMMUNISTISK
FORBUND MARXISTER-LENINISTER**

**DOKUMENTER
FRA DE NORDISKE
MARXISTER-LENINISTERS
FØRSTE FÆLLESMØDE**

MARXISTISK-LENINISTISK FORLAG

1975

KOMMUNISTISK TIDSSKRIFT

Redigeres af et udvalg.

Ansvarshavende redaktør B. Jensen.

Abonnement: 20 kr. (4 numre). For institutioner 35 kr. Pengene indsættes på GIRO 12 41 27, Marxistisk-Leninistisk Forlag, Ravnsborg Tværgade 7, tv. 2200 København N.

INDHOLD

Indledende bemærkninger	5
Deltagerne i fællesmødet	6
Kommuniké	8
Norden mellem supermagterne	11
Styrk kampen mod den moderne revisionisme	29

INDLEDENDE BEMÆRKNINGER

Dette særnummer af **KOMMUNISTISK TIDSKRIFT** indeholder to resolutioner, som blev énstemmigt vedtaget på et fællesmøde i januar 1975 af de marxistisk-leninistiske partier og organisationer i Norden.

Resolutionerne indeholder de nordiske partiers og organisationers fællessyn på de to centrale internationale kampspørgsmål i vor tid: Dels arbejderklassens og folkenes kamp mod supermagterne, og dels den verdensomspændende kamp imod den moderne revisionisme.

Den marxistisk-leninistiske bevægelse i Norden er en ung bevægelse. Men resolutionerne viser, at den på trods heraf er nået langt i udformningen af en linie for den internationale klassekamp og for kampen mod revisionismen. Dette viser, at den marxistisk-leninistiske bevægelse i de nordiske lande er i stadig udvikling, at den er styrket og har konsolideret sit politiske grundlag på en række afgørende punkter.

Samtidig viser afholdelsen af fællesmødet, at samarbejdet og forbindelserne mellem de nordiske partier og organisationer er under stadig udvikling; de marxistisk-leninistiske partier og organisationer er led i den internationale kommunisti-

ske vægelse. Partiernes og organisationernes indbyrdes forhold er baseret på ligestilling, ikke-indblanding i hinandens indre anliggender og på den proletariske internationalisme. Det indebærer forståelsen for, at kampen mod imperialismen, mod supermagterne og mod den moderne revisionisme er en international kamp, men samtidig indebærer det forståelsen for, at hvert parti og hver organisation udvikler deres egen politik og praksis på grundlag af marxismen-leninismen-Mao Tse-tungtænkningens udmøntning på de særegne forhold, som hersker i de forskellige lande.

Om resolutionerne skal det understreges, at de netop er *resolutioner*.

INDLEDENDE BEMÆRKNINGER

De *sammenfatter* de nordiske marxistisk-leninistiske organisationers og partiers synspunkter, og derfor skal resolutionerne ikke betragtes som gennemargumenterede analyser. Vil man kende noget til de argumenter, som ligger til grund for resolutionernes synspunkter, må man følge med i den marxistisk-leninistiske presse, i de nordiske organisationers blade, tidsskrifter, pjecer og bøger. (Bogbutikken 1. maj har et stort udvalg af nordisk marxistisk-leninistisk litteratur.)

Endelig vil vi bede læserne have

tålmodighed med sproget i resolutionerne. De originale resolutioner er sammenskrevet på dansk, svensk og norsk. Det præger den danske gengivelse. Flere steder er den danske udgave præget af "nordismer", og vi har undertiden valgt et dårligere sprog fremfor en friere gengivelse, som forflygtiger den præcise mening med teksten.

*KOMMUNISTISK FORBUND
MARXISTER-LENINISTER
Internationalt Udvalg.*

deltagerne i fællesmødet:

ARBEJDERNES KOMMUNISTPARTI (M-L), norge:

Partiet er stiftet 1973; partiet er opstået på baggrund af fremvæksten af en marxistisk-leninistisk linie i det i 1963 stiftede Sosialistisk Ungdomsforbund (SUF), som oprindeligt var Sosialistisk Folkeparti, SFs, ungdomsforbund. 1969 brød flertallet i SUF sammen med en del af SF, med SF. Kort efter, i 1970, dannedes Marxistisk-Leninistiske Grupper (MLG), som skulle forberede dannelsen af partiet. Ved partiets dannelse i 1973 omformedes SUF til ungdomsforbund under AKP (m-l) og antog navnet Rød Ungdom. Udgiver ugebladet 'Klassekampen' og tidsskriftet 'Røde Fane'.

MARXISTISK-LENINISTISK GRUPPER, Finland:

Marxistisk-Leninistiske Grupper (MLR) dannedes i 1969; MLR har afdelinger i flere af de store finske byer. Udgiver bladet 'Lokakuu'.

OYGGJAFRAMI (M-L), Færøerne:

1969 dannedes på Færøerne en afdeling af Færøske Socialister, hvis hjemsted var København, hvor den var organisation for færing, der studerede i

DELTAGERNE I FÆLLESMØDET

Danmark. I 1972 udviklede der sig en marxistisk-leninistisk linie inden for den færøske afdeling, som førte til, at organisationen på Færøerne omdannedes til en marxistisk-leninistisk organisation (OFm-l), som arbejder for skabelsen af et revolutionært parti på Færøerne.

KOMMUNISTISK ENHEDSFORBUND (M-L), Island:

Einingarsamtök Kommunista (marx-leninista) (EiK(ml)) er stiftet 11.—12. januar 1975. Indtil da arbejdede de islandske marxister-leninister inden for en løst struktureret venstre-organisation. Da det imidlertid ikke var muligt at enes om grundlaget, udskilte marxist-leninisterne sig og dannede EiK(ml).

SVERIGES KOMMUNISTISKE PARTI:

1967 forlod en række marxister-leninister Vänsterpartiet Kommunisterna (VKP) på grund af dettes definitive stillen sig på revisionistisk platform. Marxist-leninisterne dannede sammen med marxister-leninister, der kom fra studenterorganisationen Clarté og fra den antiimperialistiske bevægelse KFML, Kommunistisk Forbund Marxist-Leninister, som havde til opgave at danne et revolutionært parti; dette parti dannedes i 1973 og antog navnet Sveriges kommunistiske Parti (SKP). Ud giver ugebladet 'Gnistan' og tidsskriftet 'Marxistisk Forum'.

KOMMUNISTISK FORBUND MARXISTER-LENINISTER, Danmark:

Stiftet 1968. Mere om KFML kan læses i bladet 'Kommunist' og i tidsskriftet 'Kommunistisk Tidsskrift'.

KOMMUNIKÉ

I januar 1975 afholdt de marxistisk-leninistiske partier og partiforbereðende organisationer i Norden deres første fællesmøde. Følgende partier og organisationer fra de 6 nordiske lande deltog:

Kommunistisk Forbund Marxister-Leninister, Danmark

De Marxistisk-Leninistiske Grupper, Finland

Oyggyjafrafi (m-l), Færøerne

Kommunistisk Enhedsforbund (m-l), Island

Arbejdernes Kommunistparti (m-l), Norge

Sveriges Kommunistiske Parti

Fællesmødet kunne opsummere, at den marxistisk-leninistiske bevægelse er på fremmarch i Norden. I alle de 6 lande, der deltog, er den blevet styrket i det sidste år og kan opvise mange gode resultater i arbejdet. Mødet viste, at der findes et varmt, kammeratligt og tillidsfuldt forhold mellem de deltagende parter. En speciel glæde var det at kunne hilse Kommunistisk Enhedsforbund (m-l) velkommen. Denne nye marxistisk-leninistiske organisation på Island har afholdt sin stiftende kongres i begyndelsen af 1975.

Mødet vedtog en udtalelse om den internationale situation i Norden og en udtalelse om kampen imod revi-

sionismen. Alle 6 deltagende organisationer står bag udtalelserne.

NORDEN MELLEM SUPERMAGTERNE

I udtalelsen konstaterer de nordiske marxister-leninister, at de nordiske lande står overfor en voksende trussel fra de to supermagter, USA og Sovjetunionen.

I vest findes NATO som USA-imperialismens forlængede arm, i øst Warszawa-pagten. De nordiske lande befinder sig i skudlinjen mellem de to supermagter, hvis rivalisering og kamp om indflydelse i Europa før eller senere kan udløse en ny ver-

KOMMUNIKÉ

denskrig.

I de nordiske farvande afholder supermagterne militær-manøvrer og opbygger deres flådestyrker. De rovfisker disse have og forsøger at presse flere af landene til at indskrænke deres nationale suverænit.

Marxister-leninisterne arbejder for at mobilisere folkene i de nordiske lande til forsvar for deres landes selvbestemmelsesret og for opnåelse af selvbestemmelsesret for Grønland og Færøerne.

Selv om de nordiske revisionist-partiers politik varierer så har de ét til fælles. De optræder i dag ikke bare som agenter i arbejderklassen for deres eget lands borgerskab, men er blevet talerør for en imperialistisk stormagts bestræbelser.

De revisionistiske partier har intet andet til fælles med kommunismen end navnet, og den virkelige kommunistiske bevægelse repræsenteres i dag af de nye marxistisk-leninistiske partier og partiforberedende organisationer — de partier og orga-

STYRK KAMPEN MOD DEN MODERNE REVISIONISME

Udtalelsen behandler den europæiske revisionistkonference i Østberlin i maj i år, som er indkaldt af de sovjetiske ledere. Dens sigte er bl.a. at intensivere den "afspændingspropaganda", som skal dække over den sovjetiske oprustning.

nisationer, der var repræsenterede på denne nordiske konference.

Fællesmødet blev forberedt gennem diskussioner mellem alle deltagende partier og organisationer over en længere periode. Et grundlæggende princip ved disse diskussioner var, at alle var ligeberettigede, og at ingen skulle påtvinge nogen anden deltager sit synspunkt. Derfor har det heller aldrig været på tale, at

KOMMUNIKÉ

nogen udtalelse skulle vedtages af et flertal imod et mindretal. I stedet er diskussionerne blevet gennemført med fuld, frivillig enighed på alle punkter. Dette beviser, at den virkelige kommunistiske bevægelse i Norden nu består af partier og organisationer, som både i princippet og i praksis ordner forbindelserne imellem sig på grundlag af politisk enighed og ligeværdighed. Dette står i skarp kontrast til de falske "kommunister" i de revisionistiske partier, som ikke er selvstændige, men som i mange lande lader social-imperialisterne — med centrum i Moskva — bestemme politikken.

De kommunistiske partier og organisationer i Norden arbejder under forskellige nationale forudsætninger og har forskellige erfaringer. De tilpasser deres politik til de særlige

forhold i hvert enkelt land. Alligevel er vores erfaring, at vi er fast forenede i alle afgørende principielle spørgsmål. Vi forenes af vort ønske om at repræsentere proletarietets og det arbejdende folks interesser, og vi støtter alle verdens folks fælles kamp mod imperialismen, monopolkapital, reaktion og opportuniste. Vi er forenede på grundlag af vor fælles teori, marxismen-leninismen-Mao Tsetung-tænkningen, som vi forbinder med de nationale forudsætninger i hvert enkelt land. Vi forenes af de fælles historiske erfaringer, som de nordiske folk har gjort, og af den solidaritet, folkene i Norden har vist hinanden igennem historien. På dette klippefaste grundlag vil vi også i fremtiden fortsat styrke vores forbindelser og vores samarbejde.

Leve den kommunistiske verdensbevægelse!

Leve den proletariske internationalisme!

Leve venskabet mellem kommunisterne og folkene i Norden!

NORDEN MELLEM SUPERMAGTERNE

De marxistisk-leninistiske partier og partiforberedende organisationer i de nordiske lande har på deres første fælles konference diskuteret den internationale situation og situationen for de nordiske lande.

De nordiske lande og deres forhold til omverdenen adskiller sig på mange måder fra hinanden, men har dog også mange lighedspunkter. De nordiske lande er alle små nationer i en verden, hvor store imperialistiske magter stræber efter verdensdominans, og de befinder sig alle i skudlinjen mellem to supermagter — USA og Sovjetunionen.

Mod vest har de nordiske lande NATO som USA-imperialismens forlængde arm. Mod øst har Sovjetunionen opbygget Warszawapagten — også den har en klar aggressiv karakter.

På Kolahalvøen — i umiddelbar nærhed af vore lande — har Sovjetunionen oprettet verdens største flådebase.

Dette betyder, at de nordiske lande befinder sig midt i skudlinjen mellem de to supermagter.

Opsvinget i den tredje verdens kamp er et karakteristisk træk i den nuværende verdenssituation. Monopolkapitalen i de nordiske lande del-

tager i udsugningen af den tredje verdens folk. Samtidig er de nordiske lande selv truede af supermagterne, dvs af den tredje verdens folks hovedfjende. Dette stiller de nordiske folk overfor opgaven, side om side med den tredje verdens folk at bekæmpe supermagterne, at bekæmpe deres egen herskende klasses udsugning af den tredje verden samt at vinde eller forsvare deres egen selvstændighed.

Situationen udvikler sig meget hurtigt i verden og Europa. Historien har dømt imperialismen og kapitalismen til undergang, og folkene i hele verden har besluttet at tage

NORDEN MELLEMLIG SUPERMAGTERNE

fremtiden i deres egne hænder. Men supermagterne fortsætter med at forberede sig til krig mod folkene og mod hinanden. I Europa opruster de to supermagter. Kendsgerningerne viser også, at Norden ingenlunde er et roligt hjørne af Europa.

Men flere faktorer kommer ind i billedet. EEC retter også blikket mod de nordiske lande og udvider her sit marked. I de fleste vesteuropæiske lande er økonomien kaotisk. Arbejderklassens strejkekampe udvikler sig.

Alt dette har medført, at de nordiske marxister-leninister har mødtes for at diskutere situationen. Vi mener, at der hviler et tungt ansvar på vore skuldre. For selvom vi er unge og forholdsvis små organisationer er tendensen dog den, at den marxistiske-leninistiske bevægelse i de nordiske lande går stærkt fremad. Vores ansvar består blandt andet i, at vi — de nordiske marxister-leninister — er de eneste partier og partibyggende organisationer, som konsekvent bekæmper *begge* supermagterne, og som står fast på at vinde eller bevare vore landes nationale selvstændighed.

Forskellene i de nordiske landes situation er iøjnefaldende. Færøerne og Grønland har kolonial status. Danmark, Norge og Island er med i NATO, og Sovjetunionen betragter Finland som en del af sit interesseområde.

Da situationen desuden forandres hurtigt, er det af afgørende betydning, at hver enkelt ægte marxistisk-leninistisk organisation udformer sin egen strategi og taktik ud fra dens eget lands situation. Hver enkelt marxistisk-leninistisk organisa-

tion udarbejder helt selvstændigt sin egen politik.

Men dette hindrer os ikke i sammen at udtale vores vurdering af situationen, da vi i alle hovedspørgsmål har det samme syn på situationen i vores del af verden.

Vi mener tillige, at situationen kræver, at samarbejdet mellem de nordiske marxister-leninister og arbejderklassen og folkene i vore lande bør styrkes.

At fremlægge den fælles analyse, at markere den grundlæggende enhed i vore organisationer i synet på situationen i vores del af verden, samt at understrege at situationen kræver hård kamp, det er hensigten med at vi fremlægger denne udtalelse.

USA og Sovjetunionen - de to supermagter

Siden 2. verdenskrig har USA-imperialismen været verdensreaktionens bolværk. USA-imperialisterne har opbygget et neokolonialt udbytningssystem i Asien, Afrika og Latinamerika, har støttet de mest reaktionære kræfter og anlagt baser rundt omkring i verden. Også Vesteuropa og de nordiske lande (med undtagelse af Finland) kom under indflydelse af USA-imperialismen økonomisk og politisk, og hvad angår Norge, Danmark, Island, Færøerne og Grønland endog militært.

Men tryk avler modtryk, og USA-imperialismen led nederlag; først i Kina og Korea og nu senest i Indokina. Politisk er USA i miskredit i hele verden. Militært har USA-im-

NORDEN MELLEM SUPERMAGTERNE

perialismen lidt adskillige nederlag. Økonomisk og finansielt har USA-imperialismen uoverstigelige problemer. Historisk set er USA-imperialismen i tilbagegang. Denne konstatering udelukker dog ikke, at USA-imperialismen midlertidigt kan genvinde terræn, ej heller modsiger den det faktum, at USA-imperialismen fortsat besidder en anselig slagstyrke. Chile er et eksempel, der viser, at den fortsat er den helt dominerende supermagt i Latinamerika, og dette gælder tillige i andre områder af verden. For at USA-imperialismen endegyldigt skal besejres, må den bekæmpes til det sidste.

Alt imens USA-imperialismen er svækket på grund af folkenes sejrige kamp, har de progressive kræfter i verden dog lidt et midlertidigt nederlag på en anden front.

Sovjetunionen var verdens første socialistiske land. Arbejderklassen og dens kommunistiske parti vandt store sejre i opbygningen af Sovjetunionen til en avanceret industrination, og Sovjetunionens indsats i kampen mod Hitlerfascismen var af verdenshistorisk betydning. Efter 2. verdenskrig var Sovjetunionen det største værn imod USA-imperialismen.

Men det lykkedes ikke for arbejderklassen i Sovjetunionen at bevare magten i stat og parti og føre revolutionen videre i samfundets overbygning. SUKP(b) kunne ikke bygge på tidligere erfaringer fra proletarietets diktatur. Kommunisterne forstod ikke i tilstrækkelig grad, hvad det betyder, at klassekampen fortsætter under socialismen. Faren for en borgerlig kontrarevolution blev under vurderet, og en rigtig linje for at be-

kæmpe denne mulighed blev ikke udviklet i tide. Der fandtes betydelige bureaukratiske tendenser. Det åbnede mulighed for at borgerlige lag inden for stat, økonomi og parti udviklede sig til et nyt borgerskab med en revisionistisk ideologi. Anført af Hrustjov tog denne klasse magten. Den erstattede proletarietets demokratiske diktatur med et reaktionært borgerligt diktatur, gennemførte en borgerlig politik inden for alle områder i samfundslivet og forvandlede de socialistiske virksomheder til kapitalistiske virksomheder. Således udartede det én gang socialistiske Sovjetunionen til en stat, som ganske vist i ord og fraser udgiver sig for at være socialistisk, men som rent faktisk er en statsmonopolistisk, imperialistisk stat, hvis politik internationalt bliver mere og mere aggressiv. Socialisme i ord, imperialisme i handling: dette kalder vi i overensstemmelse med Lenin socialimperialisme.

Det herskende bourgoisi i Sovjetunionen kontrollerer nu produktionen midlerne og anvender disse for at øge dets egne rigdomme. Det udsuger og undertrykker arbejderklassen i Sovjetunionen, og det har under dække af COMECON etableret et koloniale udsugningssystem i forhold til flere af de tidligere folkedemokratier i Østeuropa — i Mongoliet.

I og med at denne nye herskende klasse havde konsolideret sin stilling i Sovjetunionen og i Østeuropa, begyndte den tillige at udvikle imperialistiske ambitioner i andre dele af verden. Også imperialisterne i Sovjetunionen — socialimperialisterne — deltager nu i udplyndringen af

NORDEN MELLEM SUPERMAGTERNE

den tredje verden. De køber billigt og sælger dyrt, de forsøger at bibeholde den nuværende "arbejdsdeling" mellem rige og fattige lande gennem teorien om "en ny type internationalarbejdsdeling" mellem udviklingslandene og de såkaldte "socialistiske lande". Det etablerer såkaldte "fælles" virksomheder i den tredje verden samt udnytter adgang til råvarer og billig arbejdskraft. Både USA og Sovjetunionen forsøger at hindre den tredje verdens kamp mod udsugning, undertrykkelse og hegemonibestræbelser.

Eftersom USA og Sovjetunionen er imperialistiske supermagter, har de visse begrænsede, sammenfaldende interesser. Begge supermagterne går ind for teorien om, at andre nationer har en "begrænset suverænitet" i forhold til disse selvbestaltede verdensgendarmer. Men netop på grund af, at de er imperialistiske magter, er kampen mellem dem det grundlæggende. Samarbejdet er kun midlertidigt og vilkårligt og udgør en del af det spil, som begge supermagter spiller for at forbedre deres stilling på den andens bekostning. Kampen mellem supermagterne om markeder, råvarer og indflydelse intensiveres meget hurtigt, og den kan før eller senere føre til en imperialistisk omfordelingskrig supermagterne imellem eller til krig mod andre lande. Ingen andre stater har tilnærmelsesvis så store mængder ødelæggelsesvåben som de to supermagter, og de har baser og flådeenheder over hele verden. Det er fuldt ud muligt, at supermagterne udløser en tredje verdenskrig. Dette kan forhindres, men alene gennem folkenes fælles kamp mod begge supermagter.

Supermagterne er den største trussel mod alle verdens folk.

For alle verdens folk står de to imperialistiske supermagter idag som deres største og farligste fælles fjende. De sidste års hændelser har til stadighed med nye eksempler bekræftet dette. Udviklingen viser også, at supermagterne ikke bliver mindre farlige, men at truslen fra dem øges.

Supermagterne holder visse lande okkuperet, f.eks. Tjekkosllovakiet og Sydkorea. Andre lande kontrollerer de gennem et fascistisk diktatur indsat på en supermagts initiativ, f.eks. Chile. Hvor der er en kolonikrig, findes som regel også en supermagt, der hjælper og styrer den lokale reaktion, dersom supermagten ikke selv fører krigen. Samtidig vil den samme eller den anden supermagt i visse tilfælde søge at vinde indflydelse i befrielsesbevægelsen og tilbyde "hjælp" for at fremme egne imperialistiske ambitioner. Overalt hvor supermagterne har mulighed for det, oplever folkemasserne, hvordan de to kæmper for egne interesser uden hensyn til, at de tilfører folkenes de forfærdeligste ulykker. Supermagterne er de største fjender for de arbejdende masser over hele verden.

Supermagterne drømmer om at underlægge sig alle de lande, som de ikke kontrollerer fuldt og helt. Derfor truer de også de små og mellemstore landes nationale suverænitet. Hvad de mener om den nationale suverænitet afsløres i praksis gennem f.eks. Sovjets støtte til Indiens deling af Pakistan og okkupation af Sikkim, og de to's aggression og

NORDEN MELLEM SUPERMAGTERNE

"Folkenes væbnede kamp for national befrielse har i det seneste årti vundet lysende sejre og er der stærkeste kraft i kampen mod imperialismen."

indblanding overfor Cypren sommeren 1974. Supermagterne har ingen respekt for staters nationale suverænitet og er nårsomhelst villige til at træde den under fode og er i sidste instans rede til at erobre andre stater gennem krig. Supermagterne er den farligste trussel mod den nationale suverænitet for alle små og mellemstore lande.

Dette er ikke fjerne spørgsmål, som kun gælder andre verdensdele end Europa. I Europa afslører Sovjets konspirationer i Jugoslavien og dets trusler og pres mod Rumænien, hvad en supermagt er parat til at gøre mod lande, som forsøger at opretholde en selvstændig stilling. Hvad USA og Sovjetunionen har gjort mod Vietnam og Tjekkoslava-

NORDEN MELLEM SUPERMAGTERNE

kiet, kan de også tænkes at gøre mod vore lande. I tilfælde af verdenskrig vil de hensynsløst bruge vores lande som slagmark.

Der findes ikke det land i verden, som supermagterne ikke truer. Overalt udøver de pression, overalt forsøger de indblanding, og overalt har de planer for mulige militære angreb. Skærpelsen af kampen mellem dem øger også faren for, at de skal angribe andre lande, skabe nye ulykker dér, måske tilmed udløse en tredje verdenskrig.

Derfor har de store masser af arbejdende og undertrykte i alle lande en fælles interesse i at bekæmpe disse to dominerende imperialistmagter med det langsigtede perspektiv, at kampen må føres helt frem til, at det imperialistiske verdenssystem endeligt bæres i graven.

Den tredje verdens kamp

Skønt de to supermagter er stærke og aggressive, er det dog ikke dem, der først og fremmest præger den nuværende verdensudvikling. Verdensudviklingen karakteriseres først og fremmest af opsvinget og sejren for folkene i Asien, Afrika og Latinamerika i deres kamp mod imperialismen, kolonialismen og hegemonibestræbelserne.

Folkenes væbnede kamp for national befrielse har i det seneste årti vundet lysende sejre og er den stærkeste kraft i kampen mod imperialismen.

Vietnams folk har vist, at et enigt folk, som tager kampen op, kan besejre en til tænderne væbnet supermagt. I Cambodja har folkets væb-

nede styrker startet en fremgangsrig offensiv på alle fronter. I Laos har folket vundet store sejre, og en national koalitionsregering er oprettet.

Befrielsesbevægelserne i de portugisiske kolonier har bragt det portugisiske kolonivælde til at vakle. Det palæstinensiske folk har stået fast i dets kamp og har i den seneste tid vundet politiske sejre.

Samtidig med at folkenes væbnede befrielseskamp tildeler imperialismen hårde og afgørende slag, udvikles også andre tendenser. Landene i den tredje verden gør sig store anstrengelser for at bryde supermagternes økonomiske monopol for selv at få kontrol over deres rigdomme.

Mange lande har i godt og vel ti år haft politisk uafhængighed. Men de gamle kolonimagter og USA-imperialismen har vedblivende haft en stor økonomisk indflydelse, og på grund af, at såvel de gamle kolonimagter som de to supermagter har påtvunget udviklingslandene en økonomisk stilling i verdenshandelen, som har indebåret fortsat udsugning og udbytning, er den økonomiske frigørelse ikke blevet opnået. Dermed er også den politiske uafhængighed blevet udhulet. I denne situation har det vist sig, at store dele af den tredje verdens stater har kunnet gå sammen og enes om vigtige krav rettet mod de imperialistiske lande og specielt mod de to supermagter. Dette har bl.a. vist sig på FN-konferencen om råvarer, økonomisk udvikling, havrettigheder, befolkningsproblemer m.m. Uanset at mange af disse lande styres af regeringer der fører en reaktionær indenrigspolitik, har det svækket og isoleret super-

NORDEN MELLEM SUPERMAGTERNE

magterne, at de har sluttet op i kampen mod dem.

Det er en vigtig opgave for arbejderklassen og folkene i de imperialistiske lande at støtte den tredje verdens kamp.

Afspænding eller oprustning i Europa?

De to supermagter og specielt Sovjetunionen propaganderer, at "fred, sikkerhed og afspænding" er hovedtendensen i de internationale relationer. Og samtidig med at de påstår dette, væbner de sig til tænderne og forbereder en ny imperialistisk omfordelingskrig. Afrustningen og afspændingen gælder kun andre nationer.

Rundt om i verden konkurrerer de to supermagter om indflydelsen. Men der er ingen tvivl om, at det er i Europa, at der står mest på spil. I Europa findes de store industrialiserede områder og en højt udviklet teknologi. Europa er et vigtigt afsætningsmarked og har en afgørende strategisk betydning. Den af de to supermagter, som får hegemonien over hele det europæiske kontinent, vil også få et afgørende forspring i forhold til den anden i kampen om verdenshegemonien. Det er således ikke tilfældigt, at det er i Europa, de to supermagter koncentrerer deres væbnede styrker. Specielt bemærkelsesværdig er den stærke socialimperialistiske oprustning, men også de amerikanske rustninger i Europa øges.

Aggressionen imod Cypern, begivenhederne i Grækenland, i Middelhavet, i Centraleuropa og på Nord-

kalotten og de planer som er blevet afsløret om statskup i Jugoslavien viser, at Europa ingenlunde er et spændingsfrit område.

For at skjule sine egne imperialistiske ambitioner under fraser om fred og afspænding har socialimperialisterne taget initiativ til den såkaldte europæiske freds- og sikkerhedskonference. Deres hensigt med dette er at indhulle de europæiske folk i en falsk fornemmelse af sikkerhed, skjule deres egne aggressive planer og få en platform, ud fra hvilken de kan blande sig også i de vest-europæiske anliggender.

Samtidig øger de deres troppestyrker i Østeuropa, forfiner deres våben, bygger verdenshistoriens største flådebase på Kolahalvøen og styrker deres positioner også i Nordatlanten, Norske Havet og Barentshavet.

De nordiske lande er for alvor kommet i skudlinjen mellem de to supermagter ved at også USA øger sine militære styrker i dette område. Det er ikke sådan, at de nordiske lande i den ene supermagt har en ven eller forsvarer mod den anden. Både USA og Sovjetunionen er aggressive imperialistmagter, som truer freden og sikkerheden også for os i Norden.

Den økonomiske og politiske situation i Vesteuropa skærpes hurtigt. Den langvarige relative stabilitet efter 2. verdenskrig er slut, og den vesteuropæiske monopolkapitalisme er inde i en almen økonomisk og politisk krise med arbejdsløshed og galopperende inflation. I flere lande er produktionen ikke blot stagneret, men også formindsket, og inflationstakten ligger langt over

NORDEN MELLEM SUPERMAGTERNE

10%. Den igangværende krise bekræfter endnu en gang, at kapitalismen ikke har til hensigt og heller ikke kommer til at løse det arbejdsfolks mest elementære behov. Tilfiden til kapitalismen og til socialdemokratiets klassesamarbejdspolitik er ved at røkke. I flere lande har monopolkapitalen til og med vanskeligheder med at skabe stabile regeringer.

Den herskende klasses forsøg på at vælte krisens byrder over på det arbejdende folk medfører, at klassekampen udvikles og skærpes. Arbejderklassens strejkekampe har haft et stort opsving. Monopolernes statsapparater forbereder sig derfor på de kommende kampe ved skridt for skridt at indskrænke de demokratiske friheder og rettigheder og ved at opruste. I denne situation fortsætter de revisionistiske partier, støttet af den herskende klasse i Sovjetunionen, trods erfaringerne fra Chile, at prædike den såkaldte fredelige parlamentariske vej til socialismen. De erklærer sig parate til at indgå i monopolkapitalens regeringer og medvirke til at administrere den kriseramte kapitalisme, samtidig med at de splitter arbejderklassens kamp for dagskravene og søger at isolere de progressive kræfter.

Men idag er tendensen inden for flere revisionistiske partier desuden den, at de ikke alene optræder som deres eget bourgoisis forpost i arbejderklassen, men også fungerer som talerør for den sovjetiske socialimperialismes politik.

Foruden de revisionistiske partier findes i Vesteuropa også visse kristelige-demokratiske, socialdemokratiske og andre partier, der funge-

rer som en politisk støtte for supermagternes hegemonibestræbelser og som prædiker, at deres eget lands problemer kan løses gennem et samarbejde med den ene eller den anden supermagt.

Men de arbejdende massers problemer kan ikke løses af de borgerlige parlamenter og regeringer eller gennem samarbejde med en af supermagterne. Marxister-leninisterne mener, at alene en aktiv mobilisering af arbejderklassen og dens allierede til forsvar for den nationale suverænitæt, mod supermagternes forsøg på at vinde hegemoni i Europa, til forsvar for de demokratiske friheder og rettigheder og for de arbejdendes levevilkår samt til kamp for den socialistiske revolution — kun dette gør det muligt for folkene at skabe en fremtid uden arbejdsløshed, uden angst for morgendagen og uden nye krige.

EF - organ for vesteuropas monopolkapital

Efter den anden verdenskrig var USA's styrke vokset i Europa. Vesteuropa var svækket efter krigen og blev den amerikanske kapitalis vigtigste investeringsområde. Men i dag er situationen en anden. De vesteuropæiske landes økonomi er vokset kraftigt, og derfor er også Vesteuropa begyndt at frigøre sig fra den amerikanske økonomiske dominans. Samtidig er USA-imperialismen blevet svagere. USA's vanskeligheder med betalingsbalancen samt dollarkrisen er bl.a. udtryk for, at de vesteuropæiske kapitalistiske

NORDEN MELLEM SUPERMAGTERNE

lande ikke længere passivt lader USA vælte sine problemer over på de vesteuropæiske lande.

De europæiske monopoler vil gennem EEC yderligere øge deres profitter ved at skærpe udsugningen af den hjemlige arbejderklasse, ved at samordne deres interesser overfor USA og Sovjetunionen og ved at udvide udsugningen af den tredje verden.

Monopolerne styrker deres samarbejde gennem aftaler om toldunion, og om økonomisk og finansiell samordning. De forsøger at oprette et nyt, overnationalt statsapparat, som de ønsker i stigende grad skal overordnes de "gamle" statsapparater og afskaffe den nationale selvstændighed. Dette har samtidig skabt store modsætninger mellem forskellige stater i EEC.

De nordiske marxister-leninister arbejder for, at de nordiske lande *ikke* skal være medlemmer af EEC. Det gør vi, fordi EEC som de europæiske monopolars sammenslutning truer vore landes selvbestemmelsesret, i visse tilfælde til og med de økonomiske eksistensbetingelser, og fordi EEC-medlemskab betyder forstærket udsugning af arbejderklassen.

I visse tilfælde har EEC egne interesser at forsvare, som objektivt set bringer dem i modsætning til de to supermagter. Dette er f.eks. tilfældet, når EEC tager direkte kontakt med de olieproducerende lande. I en situation, hvor de to supermagter af al kraft kæmper for at styrke deres indflydelse rundt om i verden, særlig i Europa, betyder en svækkelse af dem et fremskridt også for arbejderklassen i de små og mellem-

store nationer. Samtidig må vi dog være klar over, at årsagen til, at EEC i visse situationer kan gå imod supermagterne er, at det selv er imperialistisk, og selv ønsker udvidede markeder og interesseområder. Eftersom EEC desuden bygger på undertrykkelse af de arbejdende masser, og EEC selv udøver national undertrykkelse, vil EEC heller ikke kunne udgøre nogen reel beskyttelse mod supermagterne. At små og mellemstore nationer enes imod supermagterne er godt, men et sådant samarbejde må hvile på ligestilling og ikke på undertrykkelse.

Vor kamp mod EEC er baseret på kampen for at vinde eller forsvare den nationale selvstændighed. Den nationale selvstændighed er grundlaget også i vor kamp mod supermagterne. Derfor er vi også imod revisionisternes bestræbelser på at benytte kampen mod EEC som et påskud til at orientere de nordiske lande ind i socialimperialismens interessesfære.

Arbejderklassens og folket mobilisering - den eneste garanti for at vinde og forsvare den nationale suverænitet og selvbestemmelsesret

I sit tidlige udviklingsstadium var det i bourgeoisiets interesse at forsvare dets egen nations selvbestemmelsesret. Men i og med kapitalens udvikling til monopolkapitalisme og imperialism blev kapitaleksporten og den stadige jagt på nye markeder en livsbetingelse for kapitalismen.

Kapitalismen blev tvunget til at nedbryde den tidligere nationalstats

NORDEN MELLEM SUPERMAGTERNE

"Gennem medlemskabet af NATO har monopolkapitalen overgivet militær suverænitet til USA-imperialismen."

former. Dermed forandredes også kapitalens indstilling til de nationale spørgsmål. Monopolkapitalen har intet fædreland. For monopolkapitalen er forsvaret af den nationale selvbestemmelsesret og suverænitet noget, som kan købes og sælges, og som er underordnet monopolkapitalens økonomiske og politiske målsætninger. For at øge sine profiler deltager monopolkapitalen ikke bare i imperialistisk udplyndring af andre folk, men allierer sig også med monopolkapitalen i større imperialistiske lande for at sælge ud af sin egen nations suverænitet og selvbestemmelsesret.

Gennem medlemskabet i NATO har monopolkapitalen i Norge, Danmark og Island overgivet militær suverænitet til USA-imperialismen.

Monopolkapitalen i Finland er i stigende grad begyndt at interessere sig for øget samarbejde med den herskende klasse i Sovjetunionen samtidig med, at den har forsøgt at styrke båndene til EEC. Den danske monopolkapital fik Danmark ind i EEC. Også den norske og svenske monopolkapital håber at få deres lande ind i EEC. På samme måde er den herskende klasse i de nordiske lande i færd med at give efter for supermagternes trussel mod den statslige suverænitet og selvstændighed, når det gælder spørgsmålene om fiskerigrænser, økonomiske havgrænser, og ret til udnyttelse af ressourcer på havbunden, hvor vore landes interesser kolliderer med nogle af supermagternes krav.

Men i alle de nordiske lande har

NORDEN MELLEM SUPERMAGTERNE

arbejderklassen kæmpet mod monopolkapitalens forsøg på at sælge den nationale suverænitet og står i spidsen for denne kamp. Hvad angår Færøerne og Grønland har det centrale først og fremmest været kampen for at vinde den nationale selvbestemmelsesret.

De nordiske lande mellem supermagterne og den tredje verden

Danmark, Finland, Sverige, Norge og Island er udviklede kapitalistiske og imperialistiske lande, hvor monopolkapitalen har magten. De nordiske lande er således et led i det imperialistiske verdenssystem. Specielt deltager monopolkapitalen i Norge, Danmark, Sverige og Finland i udplyndringen af den tredje verden gennem bl.a. en hurtigt stigende kapitaleksport. Eksempler på dette er den svenske monopolkapitals investeringer i Brasilien, den norske monopolkapitals deltagelse i udplyndringen af naturressourcerne i de arabiske lande gennem investeringer i Mellemøsten, finske investeringer i Brasilien og den danske monopolkapitals investeringer i Sydafrika.

Men samtidig er de nordiske lande *ikke* imperialistiske *supermagter*. De er selv små, kapitalistiske lande, som presses af de virkelig store imperialistmagter, og særligt af supermagterne.

De to supermagter har udbredt økonomisk, politisk og militær kontrol over et eller flere af de nordiske lande, ofte i alliance med den herskende klasse i de respektive lande.

Desuden blander de sig på en række områder i vore landes indre forhold. De nordiske folk lever således også under truslen fra supermagternes side.

Supermagterne - en militær trussel mod nordens folk.

Gennem NATO-medlemskabet har USA-imperialismen baser i og kontrol med de væbnede styrker i Danmark, Norge og Island. Kontrollen fra denne supermagts side betyder ikke noget værn for folkene i disse lande mod supermagterne og imperialisterne. Tværtimod repræsenterer NATO-styrkerne en militær trussel fra USA-imperialismen. Flere gange har der f.eks. været afsløret øvelsestelegrammer i Norge, som NATO og den norske regering står bag, og som beviser, at der har været afholdt militære øvelser rettet mod arbejderklassen, studenter og kommunister med henblik på væbnede overfald på disse grupper.

Både Norge, Danmark, Færøerne, Grønland og Island er indlemmet i NATO's "forsvarssystem" og har i denne sammenhæng fælles varslingsystemer for at støtte USA's atomkrigsførelse. Norge er direkte tillagt opgaven som "flankeforsvar" for USA og NATO i tilfælde af krig med den anden supermagt. De nordiske lande bliver således slagmark i skudfeltet mellem supermagterne.

Endvidere ser Sovjet Finland som en del af sin militære interessesfære og fornægter Finlands neutralitet ud fra teorien om "neutralitet kun i fredstid".

I de sidste år har den sovjetiske

NORDEN MELLEM SUPERMAGTERNE

socialimperialisme gennemført en voldsom oprustning mod nord, knyttet til marinebasen i Murmansk, som er den største flådebase i verden. Ligeledes har de opbygget enorme infanteristyrker og et stort kernevåbenlager i området.

Sovjetunionens militæralliance, Warszawa-pagten, omfatter flere lande ved Østersøen. Store sovjetiske militærstyrker er stationeret i DDR, og Sovjets Østersøflåde har betydelig styrke.

Denne store, sovjetiske militæroprustning langs de nordiske landes grænser er af klar aggressiv karakter. Den øger spændingen i området betydeligt og indebærer en stor militær trussel mod de nordiske lande.

Supermagterne holder regelmæssige øvelser med disse styrker. NATO — USA-imperialismens forlængede arm i Europa — holder med jævne mellemrum øvelser med fly, flådestyrker og infanteri både i de nordiske landes farvande og på flere af de nordiske landes territorier.

Det samme gælder Sovjet. Et klart eksempel på disse øvelsers aggressive karakter viser det faktum, at socialimperialisterne i 1970 gennemførte en stor marineøvelse, OEKAN, med 200 krigsfartøjer. Her øvede sovjetstyrkerne sig i landgang på norsk territorium ved at stå til søs fra Kolahalvøen og svinge ind mod land for at gennemføre landgangsovelsen på eget territorium klods op ad Norges kyst og den norske grænse.

Ud for svensk territorialfarvand ligger den sovjetiske Østersø flåde, som på lignende måde har gennemført provokatoriske øvelser mod svensk territorium som f.eks. Got-

land. Særlig bemærkelsesværdigt er det, at oprustningen af den sovjetiske flåde synes at være koncentreret om våbenarter af aggressiv karakter, som f.eks. landgangsfartøjer.

Vore landes selvbestemmelsesret og suverænitet er truet af supermagterne. Men det betyder ikke på nogen måde, at arbejderklassen og folket har interesse i, at de nordiske lande allierer sig med den ene eller den anden af supermagterne.

Vore landes selvbestemmelsesret og selvstændighed kan alene sikres ved kamp mod *begge* de imperialistiske supermagters forsøg på at underlægge andre lande deres kontrol. Denne kamp må arbejderklassen og folkene i vore lande føre side om side med folkene i den tredje verden.

Sovjet og Svalbard

På mange måder prøver socialimperialisterne at indskrænke norsk suverænitet og tilrane sig norske resourcer. En vigtig del af Sovjets politik i forhold til Norden er dens forsøg på at undergave Norges suverænitet over Svalbard. Denne norske øgruppe blev formelt "tildelt" Norge som et led i Versaillesaftalen efter den første verdenskrig. Svalbardtraktaten, som slog dette fast, udtrykker Norges fulde suverænitet, indskrænket af visse betingelser. Disse betingelser var, at traktatunderskriverne skulle have samme ret som Norge til økonomisk aktivitet på Svalbard, og at området helt skulle demilitariseres.

Stik imod dette er socialimperialisterne gennem underhåndskontak-

NORDEN MELLEM SUPERMAGTERNE

ter begyndt at kræve, at Svalbard bør underlægges "fælles norsk-sovjetisk suverænitet og administration". Således kræver de nye tsarer i Kreml suverænitet og kontrol over et territorium, der har været norsk i lang tid.

Socialimperialisterne og retten på havet

I forhandlingerne med den norske regering om grænseopdelingen i Barentshavet går socialimperialisterne nu imod at acceptere midtlinjeprincippet, som blev stadfæstet ved Geneve-konventionen om kontinentalsokkelen i 1959. Sovjet underskrev selv aftalen i Geneve. Men for at fremme sine egne imperialistiske interesser, hævder de nu "sektorprincippet" som grundlag for inddelingen, d.v.s. at grænsen trækkes som en lige linje fra Sovjetgrænsen til Nordpolen. Dette indebærer, at Sovjet vil få 155.000 kvadratkilometer ekstra af norsk havområde.

Også andre nordiske lande har fået samme slags krav at føle fra socialimperialismen. F.eks. har Sverige ført resultatløse forhandlinger i mange år om delingen af Østersøen, hvor Sovjet nægter at godtage den svenske ø Gotland som udgangspunkt for en midtlinje.

Ligeledes nægter Sovjet at godkende udvidelser af fiskerigrænserne til 50 sømil og går imod 200 mils økonomiske zoner. Ved den internationale domstol i Haag stemte Sovjet imod Islands udvidelse af sin fiskerigrænse til 50 sømil. I 1974 brød Sovjet ensidigt aftalen om reguleringen af torskefiskeriet i det

nordlige Atlanterhav uden hensyntagen til bl.a. de små kyststater i området.

Dette viser, at Sovjet er en rovgrisk imperialistisk supermagt, som truer de nordiske folks interesser og nordiske landes selvbestemmelsesret og legitime nationale interesser.

I Barentshavet driver Sovjet et omfattende rovfiskeri, og de ønsker kontrol over mest muligt af havbunden i Barentshavet, som sandsynligvis er et område med bl.a. store olieressourcer. Sovjets havfiskeriflåde driver rovfiskeri i hele den nordlige del af Atlanterhavet.

Supermagternes økonomiske interesser i Norden

Både politisk, militært og økonomisk foretager de to supermagter i dag en storstilet optrapning for at øge deres indflydelse over de nordiske lande.

USA-imperialismen har i hele efterkrigstiden styrket sin stilling ved hjælp af opkøb af nøgleindustrier i de nordiske lande. Olie-boom'et i Nordsøen har ført til en yderligere ekspansion for amerikanske monopoler i norsk industri. Sovjet behersker i stigende grad Finland økonomisk. Finland er f.eks. på det nærmeste totalt afhængig af Sovjet på energiforsyningsens område, hvilket Sovjet har udnyttet ved at tage meget høje priser for vigtige olieprodukter. Støttet af de finske revisionister forsøger Sovjet også at udnytte Finland for at øge sin økonomiske indflydelse i andre lande. De har bl.a. foreslået fælles kraftværksprojekter i den tredje verden. End-

NORDEN MELLEM SUPERMAGTERNE

videre forsøger Sovjet ivrigt at øge sin økonomiske indflydelse i Sverige.

Islands selvbestemmelsesret og økonomiske uafhængighed trues af amerikanske monopoler som f.eks. Johans-Mansville, Union Carbide og Alusuisse, som alle har udbygget, eller er i færd med at investere i store produktionsanlæg i Island. Også Sovjet har indflydelse på Islands økonomi, idet Island køber al olie fra Sovjet til højeste verdensmarkedspriser og betaler med fisk og uldprodukter til relativt lave priser. Desuden har Sovjet greb om Island ved at Island skylder Sovjet over 10 milliarder isl.kr.

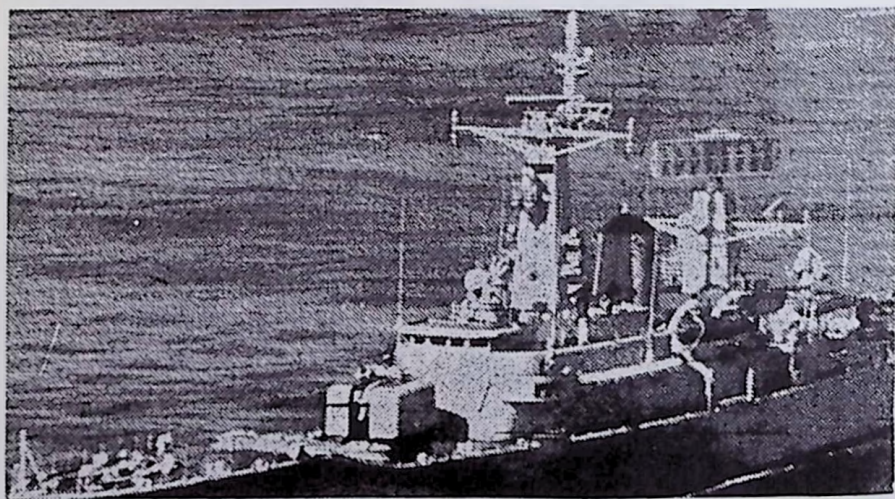
I Danmark har den amerikanske monopolkapital siden 2. verdenskrig øget sine investeringer. Bl.a. kontrollerer amerikanske monopoler størsteparten af olieforsyningerne til Danmark og dele af den elektroniske industri.

Den progressive bevægelse i de nordiske lande må være på vagt overfor supermagternes stigende økonomiske indflydelse og bekæmpe en yderligere undergravning af landenes økonomiske uafhængighed.

STØT FOLKENES KAMP I DEN TREDJE VERDEN

Arbejderklassen og folkene i de nordiske lande har ingen som helst interesse i, at deres landes regeringer allierer sig med den ene af Supermagterne eller med begge. Endnu mindre interesse har de i den imperialistiske udplyndring, som den nordiske monopolkapital foretager i den tredje verden.

Tværtimod er det arbejdende folks eneste interesse et konsekvent forsvar af dets eget lands og alle andre landes nationale selvstændighed.

*Engelske krigsskibe blev brugt som trusel mod Islands ret til at udnytte sine rige fiskeban-
ker.*

NORDEN MELLEMLAND SUPERMAGTERNE

Når de nordiske landes regeringer tager stilling imod den tredje verden til forsvar for andres eller egne landes imperialism, er det arbejderklassens og folkets opgave at bekæmper dette. Vi arbejder på at udvikle solidaritetsarbejdet med den tredje verdens folk, og vi arbejder på at mobilisere folkene i de nordiske lande til kamp for, at de nordiske regeringer tager en rigtig stilling.

Vi kræver bl.a.:

at de skal bryde med Saigon-juntaen, anerkende PRG i Sydvietnam og GRUNK i Cambodja.

at de fuldt og helt skal støtte de palæstinensiske folks ret til selvbestemmelse og ophøre med at støtte eksistensen af den imperialistiske stat Israel.

at de i FN skal stemme for Sydafrikas udelukkelse, så længe dette land — i modstrid med FN-beslutningen — illegalt okkuperer Namibia og udøver den brutale apartheidpolitik.

at de i FN skal stemme for at Den demokratiske folkerepublik Korea får sæde, samt at alle fremmede tropper under FN-flag i Korea trækkes ud.

at de skal støtte den tredje verdens krav om en ny økonomisk orden, kravet om 12 sømiles territorialfarvands grænse og 200 miles økonomisk zone, krav som de nordiske lande selv har statslig interesse i at forsvare.

at de skal medvirke til en revision af FN-pagten, for at få fjernet veto retten, som sikrer de fem permanente medlemmer af Sikkerhedsrådet overhøjhed over flertallet.

STYRK VENSKABET MED DE SOCIALISTISKE LANDE

Kampen mod imperialismen og supermagterne har en fast basis og et sikkert bagland i de socialistiske lande. Kommunisterne og de arbejdende masser i de socialistiske lande, Folkerepublikken Kina, Folkerepublikken Albanien, Den demokratiske folkerepublik Korea og Den demokratiske republik Vietnam er strålende eksempler både gennem deres arbejde for at skabe fremgangsrige, socialistiske samfund og gennem deres heltmodige kamp for at forsvare deres selvstændighed i kampen mod imperialismen.

Kinas Kommunistiske Parti og Albanien Arbejdets Parti har gjort en indsats af verdenshistorisk betydning, både gennem deres langvarige kamp for at afsløre og isolere den moderne revisionisme og ved at forsvare, udvikle og anvende de marxistisk-leninistiske principper på den nuværende verdenssituation og det nuværende stadium i det socialistiske opbygningsarbejde i de to lande. Da Sovjet og andre socialistiske og folkedemokratiske lande udartede til statskapitalistiske lande, drog de kommunistiske partier i Kina og Albanien den rigtige konsekvens. De arbejdende klasser blev mobiliseret imod degenererede elementer i stat og parti og mod de gamle reaktionære klasser, samt mod hvad der stadig fandtes af reaktionære rester i kultur og ideologi. Den store proletariske kulturrevolution i Kina og revolutioneringskampagnen i Albanien viser, at kommunisterne i disse lande i praksis har

NORDEN MELLEM SUPERMAGTERNE

løst problemet med, hvorledes proletariatet styrker sit diktatur og hindrer en genoprettelse af bourgeois diktatur i de socialistiske lande.

Ved hjælp af deres eksempel har kommunist-partierne og de arbejdende masser i Kina og Albanien rejst den røde fane for alle verdens folk, og har inspireret proletariatet i den kapitalistiske verden til at stå fast i kampen for den socialistiske revolution og i kampen for en fremtid uden undertrykkelse, udsugning og krig.

Internationalt står de socialistiske lande, Folkerepubliken Kina og Folkerepubliken Albanien i forreste linje i den kamp, som nu udvikles imod de to supermagter. Derfor ønsker supermagterne — og måske først og fremmest socialimperialisterne — at Kina og Albanien bliver knust. Selv om socialimperialisterne har store tropestyrker rettet mod Europa, opbygger de også deres styrker vendt mod Kina, og risikoen for et socialimperialistisk angreb mod Kina eksisterer.

For kommunisterne i de nordiske lande er det vigtigt at vise folkene, hvad der er virkelig socialisme samt at udvikle kampen mod supermagterne. Det er derfor en integreret del af de marxistisk-leninistiske organisationers arbejde, at udbygge venskabet mellem folkene i deres egne lande og de socialistiske lande, og at støtte kampen for gode statslige forbindelser mellem de nordiske lande og de socialistiske lande.

STYRK VENSKABET MELLEM DE NORDISKE FOLK

De nordiske folks situation har mange fælles træk og i vid udstrækning har vore folk fælles fjender. Folkene i vore lande har mange fælles traditioner og den fortsatte kamp for de socialistiske revolution vil også udvise mange fælles træk.

Det faktum, at supermagterne har opdelt de nordiske lande i forskellige interessesfærer, giver dem mulighed for at splitte og manøvrere i vor del af verden. En samlet optræden fra de nordiske folks side ville i mange situationer gøre det vanskeligere for supermagterne at gennemføre deres politik.

Et samarbejde mellem de nordiske lande må aldrig ske på basis af et af de større nordiske landes imperialistiske ambitioner på bekostning af de øvrige. Vi er imod kapitalens NORDEK, men for at øge samarbejdet mellem de nordiske folk.

En indlysende opgave for alle progressive i de nordiske lande er at stoppe den undertrykkelse, som udøves af den herskende klasse i visse nordiske lande overfor andre nordiske folk.

Den færøske nation bliver undertrykt af den danske imperialisme. Størstedelen af bankkapitalen på Færøerne er dansk. Ved investeringer og lån har den danske stat på den ene side opbygget et moderne produktionsapparat for fiskeri. Følgen af dette er på den anden side udbytning og økonomisk afhængig-

NORDEN MELLEM SUPERMAGTERNE

hed af dansk privat- og statskapital, og en fuldkommen ensidig udvikling af næringslivet på Færøerne.

Ved denne politik har Danmark holdt sine politiske lakajer på Færøerne ved magten efter uafhængighedsbevægelsens foreløbige kulmination i 1946, hvor flertallet på Færøerne ved en folkeafstemning stemte for uafhængighed. Danmark fortsætter med at ignorere denne folkeafstemning. Den hjemmestyreordning, som var Danmarks svar, tjente — idet den fungerede som bestikkelse af dele af det færøske borgerskab — hovedsaglig til at splitte uafhængighedsbevægelsen. Denne politik hænger igen sammen med den industri- og handelspolitik, som Danmark fører. Danmark har brug for råvaren fisk og profiterer samtidig på, at al import til Færøerne tvinges gennem private danske selskaber. Derfor udvikles det færøske næringsliv ensidigt ud fra imperialismens interesser og gøres totalt afhængig af den.

Trods gentagne beslutninger i det færøske lagting om at fjerne amerikanske og danske NATO-styrker fra færøsk territorium fortsætter okkupationen. Danmarks medlemskab af EF styrker yderligere den udenlandske imperialisme på Færøerne og truer nationens eksistensgrundlag.

Vi nordiske marxister-leninister støtter og opfordrer til bred støtte til det færøske folks kamp mod den danske imperialisme og dets ret til statslig adskillelse.

Grønland blev formelt en del af Danmark i 1953. Siden da har dansk kapital intensiveret sin undertrykkelse af det grønlandske folk. Som konsekvens af Danmarks medlem-

skab af NATO er Grønland militært underlagt den amerikanske imperialismes dominans.

Sideløbende hermed har store danske kapitalinvesteringer medført en voldsom affolkning af byggerne og affødt heraf nedlæggelse af omkring 100 bygder i de sidste par årtier. Politisk har den danske kapitals undertrykkelse af det grønlandske folk i den seneste tid vist sig især i spørgsmålet om Grønlands medlemskab af EF og i spørgsmålet om fiskerigrænserne. Ved folkeafstemningen om EF stemte et flertal på Grønland imod medlemskab — men underlæggelsen under Danmark betød, at Grønland alligevel blev medlem.

I fiskerispørgsmålet har de grønlandske fiskere og det grønlandske landsting krævet en udvidelse af fiskerigrænserne til 50 sømil. Men det er ikke den danske regerings politik — derfor blev kravet ikke gennemført. Og udvindingen af Grønlands mineralforekomster har den danske stat overladt til udenlandske selskaber.

Vi marxister-leninister støtter det grønlandske folks kamp mod imperialistisk undertrykkelse og støtter en udvikling i Grønland ud fra det grønlandske folks egne interesser og forudsætninger baseret på retten til statslig adskillelse fra Danmark.

Samiske nationale minoriteter i Nordnorge, Nordsverige og Nordfinland har i århundreder lidt under mange staters kolonialisme. Større landområder er røvet fra samerfolket, og samernes oprør blev mødt med hård undertrykkelse. Ud over den nationale undertrykkelse trues samernes områder nu også af monopo-

NORDEN MELLEML SUPERMAGTERNE

lernes affolkingspolitik. Samernes nationale, demokratiske og økonomiske kamp er retfærdig, og progressive fra majoritets-nationaliteterne i de nordiske lande bør føle en speciel pligt til at støtte dem.

Systemet med monopolernes stillede, organiserede import af arbejdere til de værste og dårligst betalte jobs er en ny form for slavehandel, som er opstået under imperialismen. Fremmedarbejderne hører ikke blot til den mest udbyttede del af proletariatet, de nægtes desforuden demokratiske rettigheder og udsættes for speciel national undertrykkelse. En speciel vanskelig situation har de, som er flygtninge.

Vi marxister-leninister kæmper for enhed mellem fremmedarbejderne og alle andre arbejdere. Vi kæmper for støtte til fremmedarbejdernes kamp mod udsugning, for demokratiske rettigheder — inklusive fulde statsborgerlige rettigheder — og for anerkendelse af de større grupper som nationale minoriteter.

Vi støtter også zigøjnernes og andre nationale minoriteters kamp for politiske rettigheder og for bedre økonomiske og sociale vilkår og for bevarelse af deres egen kultur.

I den kommende tid bliver det en særlig vigtig opgave at arbejde for, at de nordiske lande går ind for udvidede fiskerigrænser og økonomiske grænser og i denne kamp støtter andre nordiske lande, der fører en retfærdig kamp mod supermagterne og mod engelsk eller vesttysk im-

perialisme. Vi fordømmer, at de nordiske regeringer nægtede Island retmæssig støtte i den hårde strid om fiskerigrænserne omkring Island. Vores organisationer ser det som en vigtig opgave at bidrage til, at venskabet mellem de nordiske folks styrkes med henblik på en styrkelse af vore landes nationale selvstændighed overfor de større imperialistiske magter, specielt de to supermagter. Men ethvert arbejde af den art må baseres på det enkelte lands suverænitets i egne anliggender.

Vi ser det derfor som en vigtig opgave at opbygge og styrke de marxistisk-leninistiske organisationer i de nordiske lande. Kun disse organisationer kæmper konsekvent for deres egne landes og alle andre landes selvbestemmelsesret og for den socialistiske revolution.

Situationen i verden åbner perspektiver for vore folk og for folkene i hele verden. Supermagternes isolation øges dag for dag, den tredje verden vinder lysende fremgang i sin kamp, arbejderklassen og folkene i de kapitalistiske lande styrker kampen mod udbytning og undertrykkelse, og folkene i de socialistiske lande har slået forsøg på genrejsning af kapitalismen i deres lande tilbage.

En stormflod bruser frem fra alle verdenshjørner — lande vil have uafhængighed, nationer vil have befrielse og folkene vil have revolution.

Proletarer og undertrykte folk i alle lande — foren jer!

STYRK KAMPEN MOD DEN MODERNE REVISIONISME!

De marxistisk-leninistiske partier og partibyggende organisationer i Norden er alle opstået i kampen mod revisionisme og opportunisme. Denne moderne revisionismes likvidering af de kommunistiske partier gjorde dannelsen af de nye organisationer nødvendig.

Den moderne revisionisme adskiller sig fra tidligere former for revisionisme på flere måder, derved, at den optræder i "kommunistisk" og "marxistisk-leninistisk" forklædning, og derved at en del af de revisionistiske partier har statsmagten i deres lande. Den moderne revisionismes hovedkraft er den ene af verdens to stærkeste imperialistiske magter, supermagten Sovjetunionen.

I flere af de nordiske lande er det lykkedes revisionisterne at udnytte opsvinget i arbejderklassens og folkets kamp til at styrke deres positioner. I samtlige nordiske lande udgør revisionismen en meget vigtig hindring for klassekampens udvikling, idet den søger at aflede kampen i parlamentariske og reformistiske baner. Revisionisterne har også — der hvor det har været nødvendigt — indhyldet sig i en stadig mere fraseradikal demagogi.

Særlig farlig er revisionisternes opsving blevet i visse lande, hvor de, i takt med socialimperialisternes

voksende ambitioner i Vesteuropa, har intensiveret deres ideologiske og politiske støtte til disse. Denne støtte har fornylig på den europæiske revisionistkonference i Warszawa manifesteret sig i enige udtalelser sovjetrevisionisterne og de vesteuropæiske revisionistpartier imellem om at "styrke freden, sikkerheden og samarbejdet" i Europa. Dette er en propaganda, som Sovjetunionen har drevet specielt efter okkupationen af Tjekkosllovakiet i 1968 for at aflede opmærksomheden fra deres egen oprustning i Europa.

For de marxistisk-leninistiske par-

STYRK KAMPEN MOD DEN MODERNE REVISIONISME

tier og partibyggende organisationer er det vigtigt at studere revisionismen og de former, hvori den optræder under skiftende internationale og nationale forhold.

I denne udtalelse vil vi — forsamlede på den nordiske marxistisk-leninistiske konference — ikke give nogen fuldstændig beskrivelse og analyse af den moderne revisionisme, men i det følgende sammenfatte nogle erfaringer, som er specielt vigtige for kampen mod den moderne revisionisme i de nordiske lande.

Kampen mellem de to linjer er afgørende for revolutionen

De historiske erfaringer viser, at kampen mod revisionismen er en livsvigtig opgave, hvis kapitalismen skal kunne styrtes og socialismen blive til virkelighed i de nordiske lande såvel som i alle andre lande.

En af de afgørende forudsætninger for den russiske revolutions sejr var, at bolsjevikkerne afgrænsede sig fra II. Internationales revisionistiske ledere. I den første verdenskrig sendte disse ledere arbejderne i skyttegravene, og druknede derefter — i flere lande — deres oprør i blod.

I det sovjetiske kommunistiske parti var det udgangen af kampen mellem Trotskys, Bucharins m.fl. opportunistiske fraktioner på den ene side og på den anden side de, som stod på Lenins og Stalins linje, der sikrede sejren for socialismen i ét land, og senere sejren i den antifascistiske verdenskrig.

Den splittelse, som fandt sted i den verdenskommunistiske bevægelse i 60'ernes begyndelse, fik verdens-

historisk betydning. I 50'erne var det lykkedes det privilegerede bureaukratlag i Sovjetunionen at erobre statsmagten og påbegynde kapitalismens genoprettelse. Sovjetunionens Kommunistiske Parti blev dermed forvandlet fra det internationale proletariats fortrøp til et redskab for undertrykkelse i hænderne på det nye borgerskab, som havde tilrevet sig magten.

Den moderne revisionismes gennembrud i det sovjetiske parti blev en kraftigt bidragende årsag til, at de revisionistiske tendenser i flertallet af de kommunistiske partier blev forstærket, og til at disse definitivt slog ind på en revisionistisk vej. I visse partier, hvor revisionisterne allerede havde taget ledelsen, fik disse en mægtig forbundsfælle i Hrustjov-revisionisterne.

Det var i første række Kinas Kommunistiske Parti og Albanien Arbejdets Parti, som rejste sig imod den moderne revisionisme og afslørede, at det sovjetiske parti havde oprettet et borgerskabets diktatur, og disse to partier gik i spidsen for en verdensomfattende kamp mod den moderne revisionisme.

I løbet af de seneste år har klassekampens udvikling i national og international målestok givet talrige beviser på, at de revisionistiske ideer var falske og marxistisk-leninistiske rigtige:

— Revisionisterne fornægtede muligheden af de undertrykte folks væbnede kamp mod imperialismen. Siden har ikke blot folkene i Indokina vundet store sejre. Over hele verden vokser en væbnet kamp mod revisionismen. Hertil kommer, at det revisionistiske Sovjetunionen

STYRK KAMPEN MOD DEN MODERNE REVISIONISME

har afsløret dets egen imperialistiske natur og er blevet en af de undertrykte folks største fjender.

— Revisionisterne forfægtede den "fredelige vej til socialismen". I de vesteuropæiske lande forvandlede dermed de kommunistiske partier til stadigt mere åbent parlamentariske og reformistiske partier. I andre lande, som i Chile hvor denne linje blev prøvet i praksis, førte det til arbejderklassens blodige nederlag.

— Revisionisterne forsøgte endvidere at bilde folk ind, at Sovjetunionen fortsat var et socialistisk land, og at den voksende undertrykkelse af arbejderklassen blot var "mangler" i dette "socialistiske" samfund. Imidlertid har den herskende klasse i Sovjetunionen og de andre revisionistiske lande utallige gange givet bevis på, at de har oprettet et borgerklassens terroristiske diktatur. Folkene i Folkerepublikken Kina og Albanien har gennem deres eksempel vist, at en udartning som i Sovjetunionen er mulig at undgå, når arbejderklassen fortsætter klassekampen under socialismen for at udbygge sine stillinger og befæste proletariats diktatur.

Kulturrevolutionen i Kina og revolutioneringskampagnen i Albanien har tilført den internationale kommunistiske bevægelse epokegørende erfaringer.

Revisionistpartierne i Vesteuropa og Norden

I mange europæiske lande har de revisionistiske partier udviklet sig til åbent reformistiske partier mens de i andre tilfælde indhyller deres politik i fraseradikal demagogi. De sigter i

et stigende antal lande mod at opnå en placering i de kapitalistiske regeringer.

I *Frankrig* har revisionisterne sammen med "socialist"-lederen Mitterand dannet en såkaldt venstre koalition med et udpræget reformistisk program. Hvad man kan forvente af en sådan koalition fremgår tydeligt af revisionisternes forræderi under majrevolten i maj 1968, hvor de gjorde alt, hvad de kunne, for at massernes kamp ikke skulle true borgerklassens diktatur.

I *Italien* søger revisionisterne gennem det "historiske kompromis" med de kristelige demokrater at komme i regeringen. De søger og vinder voksende støtte hos monopolkapitalen for dette.

I *Portugal* er revisionisterne gået ind i regeringen og stiller sig som garant for borgerskabets fortsatte diktatur, sætter sin lid til det borgerlige militærapparat, bekæmper arbejderens strejkekampe og maner til strejkebryderi.

De tendenser, som med særlig styrke viser sig i disse vesteuropæiske lande, findes også mere eller mindre udviklede i de nordiske revisionistpartier:

I *Finland* fremtrådte revisionistpartiet FKP i midten af 60'erne som et fuldmødent classesamarbejdsparti og medvirkede f.eks. til statslige tvangsindgreb i lønkampen og gav sin støtte til regeringens såkaldte indkomstpolitiske helhedsløsninger.

Da denne politik, ligesom deltagelsen i "folkefrontsregeringerne" 1966—71, satte partiets indflydelse på spil, opstod der inden for partiet en organiseret opposition, som med en mere "radikal" fraseologi fik held

STYRK KAMPEN MOD DEN MODERNE REVISIONISME

til at skaffe sig en relativt stærk indflydelse blandt det arbejdende folk. Dette er specielt farligt, idet oppositionen udnytter sin støtte til at øge socialimperialismens indflydelse og sprede illusioner om dens natur. Majoritetskliken forsvarer et mere åbent klassesamarbejde med det hjemlige borgerskab ved bl.a. at propagandere for en ny regeringskoalition med socialdemokratiet.

I Danmark har det revisionistiske parti, DKP, i det seneste år haft et kraftigt opsving. Dette opsving har de udnyttet til at aflede arbejderklassens tiltagende strejker og pro-

testbevægelser mod borgerskabets angreb på folkets levevilkår. DKP leder denne kamp ind i parlamentariske baner for at hverve stemmer til sig selv og for i samarbejde med socialdemokratiet at kunne oprette en såkaldt arbejderregering.

I Island har revisionisterne traditioner, som daterer sig fra 30'erne, hvor partiet blev likvideret til fordel for en front med venstresocialdemokratiske udbrydere. Folkealliancen, som er arvtageren til denne partidannelse, er et reformistisk parti, som fra regeringspositioner 1971–74 meget aktivt gik ind for at udvikle

Over 1000 mennesker deltog i november 1974 i en demonstration i Oslo, vendt mod Sovjetunionens social-imperialistiske politik.

STYRK KAMPEN MOD DEN MODERNE REVISIONISME

den statsmonopolistiske kapitalisme på Island. I fagbevægelsen spiller Folkealliancen samme rolle som socialdemokratiet i de andre nordiske lande.

I Norge består alliancen Socialistisk Valgforbund (SV) af revisionistpartiet NKP sammen med bl.a. det venstre-socialdemokratiske Socialistisk Folkeparti (SF). Ved stortingsvalget 1973 fik SV stor fremgang, fordi mange arbejdende mennesker, som ønskede et brud med højre-socialdemokratiet blev narret til at tro, at SV var et alternativ. Men det SV har brugt fremgangen til, er at støtte det højresocialdemokratiske partis politik i Storting og fagbevægelse, øvet støtte til socialimperialismen og sabotage mod massernes dagskampe. Ved indgangen til 1975 er SV i store vanskeligheder, fordi mange ærlige progressive tilhængere er skuffede, og fordi det loyalt moskva-revisionistiske NKP og de mere taktisk "uafhængige" opportuniste i SF slås indbyrdes.

I Sverige har revisionisterne de seneste år haft et begrænset opsving og har formået at genvinde en del af det tidligere tabte vælgerunderlag samt at skaffe sig en øget indflydelse blandt intellektuelle. Partiet slides af hårde modsætninger mellem en moskvatro klike og den majoritet i ledelsen, som vil føre en mere "selvstændig" linje. Forskellene er imidlertid ikke større, end at revisionister af begge slags i sommer startede en kampagne mod SKP, fordi partiet intensiverede studierne af og kampen mod den sovjetiske socialimperialisme.

Revisionisterne i Norden viser således forskelle i styrke og i deres stilling til socialimperialismen re-

spektive det nationale bourgoisi.

Selv om den moderne revisionisme, hvis organiserede udtryk er de "kommunistiske" partier, som står i forbindelse med Moskva, er den vigtigste og farligste variant af revisionismen, så fremtræder den i vidt forskellige skikkelser.

Fælles for flertallet af de nordiske lande er f.eks., at der i løbet af de seneste år er opstået trotskistiske og andre "venstre"opportunistiske grupper, som undertiden formår at give de moderne revisionister en god støtte i forsvaret af socialimperialismen og i aktiviteten for at splitte folkets kamp.

De moderne revisionister selv anvender en stærkt varierende taktik. I visse lande og i visse situationer følger de slavisk Moskvas kurs, i andre søger de at udvikle en "selvstændig" politik, uden at fjerne sig fra revisionismens grundlæggende teser.

I visse lande og visse situationer forsøger de at lægge sig så nær socialdemokratiet som muligt med henblik på regeringssamarbejde i "arbejderregeringer". I andre foretrækker de under udviklingen af en mere "militant" fraseologi at øge deres indflydelse over massebevægelsen.

Disse forskelle kan dog ikke skjule de grundlæggende ligheder, at revisionisterne repræsenterer borgerskabets interesser i arbejderbevægelsen, og at de fungerer som talerør for socialimperialisterne.

Den europæiske revisionist-konference - et led i social-imperialisternes strategi

Socialimperialisterne har i den senere tid øget deres anstrengelser for at styrke kontrollen over "broderpartierne" i Vesteuropa og formå dem til at forstærke deres propaganda for "afspændings"politikken mellem supermagterne og for at medvirke til en "endegyldig" fordømmelse af Kina.

I 1973 opstod tanken påny hos lederne i Kreml om at indkalde et verdensmøde for revisionistpartierne med dette formål. For Sovjetunionen er det efter okkupationen af Tjekslovakiet og parallelt med krigsrustningerne i Europa blevet særlig nødvendigt at søge politisk støtte i Vesteuropa — blandt "broderpartierne", de socialdemokratiske partier og hvem det end måtte være.

Som en første brik i puslespillet for at iværksætte dette verdensmøde fandt i januar 1973 en konference sted i Bruxelles mellem de vesteuropæiske revisionistpartier. I oktober 1974 holdtes i Warszawa en første konference for at forberede en "aleuropæisk" revisionistkonference i Østberlin i maj i år.

Da flere af de partier som var indbudt til Warszawa-mødet — f.eks. Rumæniens og Jugoslaviens — stillede som betingelse for deres deltagelse, at ingen fordømmelse af noget andet parti måtte finde sted, blev sovjetrevisionisterne tvunget til at skyde fordømmelsen af Kina yderligere ud i fremtiden.

Det er et godt bevis på den voksende internationale prestige, som Kina nyder, at socialimperialisterne

ikke engang blandt "broderpartierne" har kunnet skabe en samlet fordømmelse.

Fremgangsrigt gennemførte de imidlertid linjen om at spørgsmålet om "fred, samarbejde og sikkerhed" i Europa skal være hovedtema for mødet i Berlin. Ingen kritik af okkupationen i Tjekslovakiet eller de sovjetiske oprustninger i Europa fremkom under konferencen, og de svenske og norske partier opgav til og med under konferencen deres tidligere opfattelse, at Tjekslovakiet er et besat land.

Opslutningen omkring "sikkerhedspolitikken" er en vigtig gevinst for socialimperialisterne. Denne politik tjener som røgslør over deres faktiske handlinger i Europa, som taler et tydeligt sprog: om oprustning som når det gælder imperialistiske lande kun kan betyde én ting: øget fare for krig.

Moskvarevisionisterne opererer nu meget intensivt for at styrke fronten med de revisionistiske partier i Vesteuropa og har tilmed direkte inter文neret i partier som det finske, det spanske og det hollandske.

Den hovedlinje, Moskva i almindelighed anbefaler disse partier, er at søge regeringsmagten. Som eneste vilkår for enhed med f.eks. socialdemokratiet stilles, at samarbejdet skal hvile på "styrkede bånd til det socialistiske verdenssystem".

Indkaldelsen af Berlinkonferencen må ses i lyset af denne almene politik. Gennem den forsøger socialimperialisterne at styrke deres greb om de europæiske revisionistpartier. Den har til hensigt at styrke propagandaen for at mindske de europæiske folks vagtsomhed overfor social-

STYRK KAMPEN MOD DEN MODERNE REVISIONISME

Invasjonen i Tjekkoslavakiet i 1968 var en ren-livet, modbydelig imperialistisk handling. Med det in mente får talen om "fred og sikkerhed" i Europa unægtelig et ganske andet indhold.

imperialismen. Den indkaldes også i håb om at kunne modvirke Folkerepublikken Kinas store internationale fremgang og blæse nyt liv i den hetzkampagne mod Kina, som er et led i socialimperialisternes aggressive strategi mod landet.

De revisionistpartier i Norden, som deltager på Berlinmødet, må også stilles til ansvar for dette. At sætte sig ved samme bord som herrene i Kreml er intet andet end at gå socialimperialismens ærinde. At sætte sig ved samme bord som lederne i f.eks. de statsbærende tjek-

kiske og polske revisionistpartier, uden at protestere mod arbejderklassens undertrykkelse med militær- og politivold i disse lande, er at støtte det, som sker i disse lande.

Gennem deres optræden viser de partier, som medvirker i den socialimperialistiske krigsstrategi, at den moderne revisionisme ikke alene er en agent for dens eget bourgoisi inden for arbejderklassen, men også et talerør for en imperialistisk stormagts stræben.

Konferencer med revisionistiske partier af en sådan art som den, der

STYRK KAMPEN MOD DEN MODERNE REVISIONISME

planlægges i Berlin, har i virkeligheden for længe siden ophørt at repræsentere den internationale kommunistiske bevægelse. De partier, som samles dér, har intet andet til fælles med kommunismen end navnet.

De nordiske kommunister repræsenteres heller ikke af de falske "kommunister" fra vore lande, som skal forhandle i Berlin. I Norden repræsenteres den virkelige kommunistiske bevægelse idag alene af de marxistisk-leninistiske partier og partibyggede organisationer. Vi samles til en konference, ikke for at sidde tilbords med Sovjet-lederne, men tværtimod for at skærpe kampen mod USA-imperialismen og socialimperialismen.

Kamp mod revisionismen - en forudsætning for fremgang i massekampen

For de marxistisk-leninistiske partier og partibyggede organisationer i Norden står det som en vigtig, fælles opgave at udvikle en ideologisk, teoretisk og politisk kamp, som klarlægger de grundlæggende forskelle mellem revisionisme og marxisme-leninisme.

Eftersom revisionismen ikke er et tilfældigt fænomen, men har et materielt grundlag, må kampen for at trænge dens indflydelse tilbage, føres uophørligt.

Kampen mod revisionismen må føres ved at afsløre den teoretisk og

programmatisk. Det er vigtigt at lægge et grundigt arbejde i dette. Men samtidig med at den teoretiske og propagandistiske kamp er absolut nødvendig, så er den ikke i sig selv tilstrækkelig.

Revisionisterne kan alene berøves deres indflydelse blandt masserne, gennem at marxister-leninisterne samtidig deltager i og efter evne udvikler og leder massekampen. I det daglige arbejde på arbejdspladser, i arbejderklassens og folkets organisationer og overalt må marxister-leninisterne udvikle et massearbejde, som giver kampvillige mennesker et alternativ og bidrager til at isolere revisionismen. Samtidig kan den kamp, som masserne fører, ikke vinde fremgang, uden at revisionisterne samtidig bekæmpes, da de optræder som sabotører, der vil dæmme op for kampen og føre den til nederlag.

De nordiske marxistisk-leninistiske partier og partiforberedende organisationer bygger kampen mod revisionismen på en rigtig kombination af propagandistisk og teoretisk kamp og kamp i massearbejdet. De udvikler en taktik for, hvorledes denne kamp skal føres ud fra de særegne forhold i hvert enkelt land.

Kampen mod revisionismen er et nødvendigt led i kampen for socialismen i de nordiske lande. Revolutionen kan kun gennemføres dér, hvor der ikke findes noget revisionistisk parti, stærkt nok til at hindre den.

KFMLs ADRESSER:

KØBEHHAVN: Ravnsborg Tværgade 7 stuen tv. 2200 København N.

ÅRHUS: E. Lund Petersen, langens Allé 28. 6.th. 8000 Århus C.

ÅLBORG: Postboks 2022, 9100 Ålborg

LOLLAND-FALSTER: Postboks 1, 4970 Rødbyhavn

ESBJERG: Postboks 654, 6700 Esbjerg

ODENSE: Postboks 32, 5240 Vollsmose

BESØG BOGBUTIKKEN '1. MAJ'

Progressiv litteratur, plader, tidsskrifter, plakater m.m.

Åbningstider: Mandag—torsdag 13—17.30, fredag 13—19,
lørdag 11—13.

Rosenborggade 5, kld. 1130 København K.
tlf. (01) 12 87 97.

LÆS KOMMUNIST

Udgivet af Kommunistisk Forbund Marxister-Leninister
Abonnement pr. år 20 kr., for institutioner 35 kr.

Indsættes på GIRO 6 14 08 07, KOMMUNIST, Ravns-
borg Tværgade 7, tv. 2200 København N.

nyt fra

MARXISTISK·LENINISTISK FORLAG

OM STREJKER

Den første artikel *Lenin: om strejker* sammenfatter erfaringerne fra de første store strejkebevægelser i Rusland. Lenin understreger, at "strejken er en skole i krigsførelse — ikke selve krigen". Dermed understreger han, at såfremt strejkekampen ikke knyttes sammen med den politiske kamp, vil dens værdi være begrænset.

Læren af de økonomiske kampe er en resolution, vedtaget af Røde Faglige Internationale på dennes konference i Strassbourg i 1928. Resolutionen er vedtaget på baggrund af fascismens opmarch, på tærsklen til den store økonomiske verdenskrise, og den behandler specielt forholdet til den del af fagbevægelsen, som domineredes af de socialdemokratiske klassesamarbejdsfolk. Røde Faglige Internationale var en sammenslutning af revolutionære fagforbund og arbejdede under ledelse af Kommunistisk Internationale (KOMINTERN) (også kaldet III. Internationale).

I *J. Stalin: Klassekampen* behandles de russiske strejkekampe umiddelbart efter århundredeskiftet. Stalin understreger, at en skærpelse af strejkekampen fører til en stærkere organisering både i arbejderklassen og fra klassefjendens side. Skal kampen yderligere skærpes, er det derfor nødvendigt, at strejkerne får en tydeligere og tydeligere politisk karakter.

I *Engels: en rimelig dagløn for et rimeligt dagværk* fra 1881 kritiserer Engels parolen 'rimelig dagløn for et rimeligt dagværk', for hvad er rimeligt? Nej, kampen for at sælge arbejdskraften så dyrt som muligt må ses i perspektivet ARBEJDSMIDLERNE - RÅSTOFFERNE, FABRIKKERNE, MASKINERNE — OVER I DET ARBEJDENDE FOLKS EGNE HÆNDER! (Pjecen koster 8,- kr.)

